

MARIBEL, Itsu

Elorrieta zanaren alarguna itsutu egin zan. Bere etxetik ezin irten. Besteren laguntzarik bere buruari ez opa. Eguneroko izatea txito goibeldu zitzaion... Ezin etsi. Ez ala oitua izan.

Osalaria bere etxera ekartzea obe zala iduritu, ta ari deitu zion:

—Osalari yaun! Errukarri ni. Eguzkiaren argia nola zan aztu ere egin zait, ia! Leiotik zelaietara begira asten, eta guztia gau beltza gertatzen. Olakorik!

—Izan ere begiak ain dira eguneroko!!

—Bai, orixe!! Neri, ordea, eguna zer dan asmatzeak lanak ematen.

—Zer nai zenduke?

—Nik uste, nere begiak ikustun biurtu ditzakezula. Ainbeste ikasi eta ikusia zaitugu-ta, nere gogoia beteko didazu, noski! Lengo ikus-indarra nereganatzen ba'det, ez beldur izan, eskatzen didazun guztia emango dizut.

—Guztia gerorako utzi bear al didazu?

—Ikustun gertatzen ez ba'naiz... zure lana osiñean galdu zaizula buruan sartu zenezake. Itundu al gindezke?

—Ongi da! Al dedana gogorik aundinaz egingo dizut.

* * *

Osalaria asteen iru aldiz etortzen zan. Arek alargunari alakoxe ur urdiñez begiak bustitzen zizkion. Oso maiteki iyurtzi, ziotsala:

—Andre Maribel! Betura au. berariz Paris'tik ekarria dizut.

—Alois Mari: eskarrikasko!

Lenengoan eta bigarrengean ez. Geroxeago, ordea, osalariaren begiak txoratu egin'edo ziran. Aretoan dizdizka puxkatxoak zeku-sazkin. Eta, etorri-aldi bakoitzean, arek, longain azpian zerbait eramaten.

* * *

Betura urdin ua, sorgin izan, noski! Alargunaren begiak berriro ikustun izaten asi ziran. Osalariak:

—Andere omengarri! Ona: zure etxera enaiz alperrik etorri izan. Zure begiak neskata gaztearenak dirudite.

—Ez nengon oker! Zutaz entzun oi nitunak egi eder izan!

—Agindu zenidana gogoan dezu, noski!

—Alaxe da! Zenbait naiko zenduke?

—Ogei ta amar ontzako urrez. ozta-ozta ordainduko didazu.

—Ez da geiegi! Zillarria bildu arte itxoingo al didazu?

—Nai luke!!

* * *

Ikustun berria txito arriturik zegon. Zer gertatzen zitzaion? Eguzkia len-lengoa. Illargia gauetan txito maitagarri. Izarrak beti izketan. Mendiak eze. Zelaiak musker. Zarautz'en izan zanean, itxasoa urdin eta bare: noizean-noizeango bildotx txuri gabe.

Adameneko ibaia zikintxoago. Itsutu zanean bertan landola erakitzen asiak ziran. Ango uzkin ta simaurrak lan gaiztoa egin.

Zer arritzen zun?

Etxean zitun, berri txarrak. Aretoko puxkarik onenak izkutatu egin zitazkion. Iñon ez agiri! Zer gertatzen zan? Ohoina nor ziteken?

Maribel ezezka asi zan. Osalariari etziola arditik emango.

Orduan arek:

—Enetxo!! Bion arteko itunbena besterik da. Ez al zenidan esan eskatu ainbat emango zenidala? Orain zaputzetan! Mikeleteei esango diet. Biar bertan, iru edo lau ementxe ikusi al izango dituzu...

* * *

Mikeleteak Maribel beren etxera deitu zuten:

—Zer gabiltza?

—Errua ez da nere...

—Osalariari zer agindu zenion?

—Agindu niona ez det ukatu nai. Ezik, ni ikustun makur biurtu naiz. Len, nere etxean aberastasun asko nekusazkin. Orain, aietako erdirik ezin ditut ikusi. Obeki esan, ez ditut ikusten. Arako kitar politta! Senar zanak ainbeste maite zun arrabita! Batez ere, osaba Mikel'ek Jujuy'tik ekarritako zillarrezko azpillak.

—Alois Mari'k ostu dizkizun susmoa al dezu?

—Ez dakit zer esan. Bañan, osalariak ogeita amaika eskutik egin dula agirian dago.

ETXEBERRIA, P.S.I.